

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **P. G.**

wobec którego umorzono postępowanie i zastosowano środek zabezpieczający w sprawie o czyny z art. 216 § 1 k.k., art. 191 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2014 r., bez udziału stron,

zażalenia podejrzanego

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 grudnia 2013 r. o odmowie przyjęcia kasacji od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 listopada 2013 r. utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 22 maja 2013 r., o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 530 § 3 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący V Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez P. G. od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt V Kz .../13, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt VII K .../11, o umorzeniu postępowania i zastosowaniu wobec P. G. środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w

odpowiednim zakładzie psychiatrycznym (k.1602-1604, 1923- 1926), albowiem kasacja strony jest w tej sprawie niedopuszczalna z mocy prawa, skoro orzeczenie kończące wydano w formie postanowienia, a nie wyroku.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył podejrzany P. G., podnosząc, iż w odniesieniu do SSO J. W., który wydał zaskarżone zarządzenie istnieją uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności. Argumentując konieczność uwzględnienia zażalenia skarżący wysuwał zastrzeżenia co do braku rzetelności prokuratora oraz stronnictwa sędziów orzekających w tej sprawie, która wynikała m. in. z błędów procesowych Przewodniczącego Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. sędziego J. W., który zdaniem podejrzanego dopuścił „...do procedowania na ewidentnie nienadającym się do tego materiale... .”

Wprawdzie skarżący nie formułował konkretnych wniosków odwoławczych, jednak z treści zażalenia wynika, że dążył on do uchylecia zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne w stopniu oczywistym. Wbrew stanowisku skarżącego prawidłowość procedowania Przewodniczącego V Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. nie budzi zastrzeżeń. Zgodnie z art. 519 k.p.k. strona może zaskarżyć kasacją jedynie prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, natomiast nie może wywieść kasacji od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego, choćby tak jak w sprawie niniejszej, kończyło ono postępowanie sądowe. Należy podkreślić, że poprawność formy orzeczeń Sądów obu instancji w sprawie z wniosku prokuratora o umorzenie postępowania i zastosowanie środka zabezpieczającego wobec P. G. nie może być kwestionowana, albowiem w postępowaniu tym sąd zawsze orzeka postanowieniem bez względu na to, czy czyni to na posiedzeniu czy na rozprawie, co trafnie dostrzeżono w zaskarżonym zarządzeniu. Z tego powodu, w istniejącym układzie procesowym, kasację mogą wnieść jedynie podmioty specjalne wymienione w art. 521 k.p.k. Dlatego, kierując się zasadą lojalności procesowej, słusznie Przewodniczący V Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. nie wzywał podejrzanego o usunięcie braku formalnego kasacji przez jej

sporządzenie i podpisanie przez obrońcę, skoro również kasacja obrońcy jest w tej sprawie niedopuszczalna. Natomiast podnoszony przez P. G. zarzut stronnictwa sędziego (art. 41 § 1 k.p.k), który wydał kwestionowane zarządzenie okazał się nieskuteczny, ponieważ nie został w żaden sposób wykazany. Na marginesie należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny negatywnie rozpoznał w tej sprawie wniosek podejrzanego o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Okręgowego w P. (k.1885- 1886).

Z tych względów kasacja wniesiona przez podejrzanego zasadnie spotkała się z odmową jej przyjęcia, albowiem takie postąpienie znajduje oparcie w treści art. 530 § 2 k.p.k.(zob. postanowienie SN z dnia 4 listopada 2010 r., V KK 211/10, OSNwSK 2010/1/2170).

Z tych powodów Sąd Najwyższy zaskarżone zarządzenie utrzymał w mocy.